

ВСЕКИ САМ КОВЕ ЩАСТИЕТО СИ

Превод от руски: Дона Минчева, 1995

chitanka.info

Живял някога в едно село стар ковач. И ковачницата му била така стара като него.

Още от древни времена в това село съществувал такъв обичай: срещу Нова година всички жители от селото се събирали при ковача и донасяли парченца олово да си гадаят. Изливали разтопеното олово в студена вода, а после гледали каква форма ще придобие и по нея гадаели дали ще имат щастие през годината. Защото без щастие, колкото и малко да е то, човек не може да живее.

Така направили и този път — ковачницата се напълнила с хора и всеки държал в ръката си парче олово. Чакали да стане полунощ.

Точно в полунощ ковачът насипал въглища в огнището и почнал да надува меха. Когато въглищата се превърнали в червена жар, ковачът дал на хората едно канче, за да може всеки да разтопява в него оловото и сам да излива щастиято си.

Ето че дошъл ред и на самия ковач. Той хвърлил оловото в канчето, разтопил го, излял го в коритото е вода и почакал да се втвърди. А когато го извадил, какво да види — оловото на нищо не приличало.

— Ех! — извикал ковачът. — Щом като нямам щастие, сам ще си го изкова!

Сложил парче желязо в огъня, нажежил го и почнал да удря с чука така, че всичко наоколо заехтяло. Скоро се появила глава, после рамене, тяло, крака.

Човек!

Извадил човекът желязното човече от огъня и го хвърлил в коритото. След малко от водата се показала главата на момченце. То самичко излязло навън.

Не успял ковачът и да се озърне, когато желязното момче вече стояло до баща си, размахвало голям чук и ковяло така, че искри хвърчали наоколо.

Щом момчето навършило три години, изковало си боздуган, тежък петстотин кила и тръгнало по белия свят.

Вървяло ден и нощ и най-сетне стигнало до една къща. Решило да си почине, хвърлило боздугана край стълбите, но боздуганът ги пробил и паднал в избата.

Навело се желязното момче, пхнало ръка в дупката и измъкнало боздугана. После влязло в къщата и помолило да му позволят да

пренощува.

Щом си легнало момчето, креватът се сгромолясал под него. Но то дори не усетило — заспало веднага.

На сутринта станало и тръгнало по-нататък.

Срещнало по пътя един старец. Старецът му се примолил:

— Помогни ми, синко, да овършея житото на господаря. Аз нямам вече сили, а господарят ни е същински дявол!

Съгласило се момчето и влязло в плевника. За час овършало там толкова жито, колкото старецът и за цял ден не можел да овършее.

Свършило работата си момчето и казало:

— А сега ще посплаша господаря ви!

Грабнало то боздугана и го стоварило върху стената на господарския замък. Наклонили се най-напред куличките, а после рухнал и целият замък. Господарят там си и останал.

Тогава хората попитали:

— А кой ще ни бъде сега господар?

— Сега вие сами сте си господари — отговорило желязното момче.

— Но кой ще ни управлява?

Размахало желязният си боздуган момчето и казало:

— Всеки сам кове щастието си! И си тръгнало.

Оттогава в тази страна нямало никакви господари.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.